

Folkeparti, men så kald dem noget andet – at opbygge et økonomisk system af en eller anden art, som sikrede folk ved afskedigelser.

Den sidste del af Enhedslistens forslag, hvor der står noget om, at det skal sikres, at de svageste grupper ikke bliver afskediget først, er jeg sådan set enig i. Men det må være sådan, at det er arbejdsgiveren, der skal finde ud af, at hvis han skal af med 5 eller 10 mennesker, kan det godt blive nogle af de grupper, Enhedslisten omtaler, der ryger ud, og det kan også godt være nogle andre. Jeg synes ikke, man kan lovgive eller noget i den retning om, at man aldrig må afskedige den svageste gruppe. Man må selv kunne bedømme i den enkelte virksomhed, hvilke medarbejdere man skal af med i en midlertidig periode.

Som forslaget ligger her, er det ikke groet i min have. Men jeg synes alligevel, jeg vil sige til Enhedslisten, at det giver anledning til en debat om disse ting. På godt og ondt er vi alle sammen medlemmer af samfundet, og vi, der har vores på det tørre, må altså også tænke på, at der er andre, der har det knap så godt. Vi må også sikre, at de på forskellig vis bliver tilgodeset.

Jette Gottlieb (EL):

Der har jo været to typer af ordførertaler. Debatten har faktisk vist, at der har været en højre og en venstre side i salen, og det er jo ikke ofte, det afspejler sig så tydeligt. Debatten har afspejlet en kraftig uenighed om, hvad et sådant regelsæt i det hele taget skulle rumme, og det er jo i og for sig ikke så mærkeligt, eftersom der er foregået meget lange forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter i det nu nedbrudte Ansættelsesretsudvalg.

For mig er der ingen tvivl om, at løn- og ansættelsesvilkår er et spørgsmål mellem parterne på arbejdsmarkedet. Men jeg er dog ikke bleg for at sikre visse minimumsbestemmelser i lovform. Det gælder, når vi snakker sikkerhed på arbejdspladsen, det gælder, når vi snakker ferielovgivning, det gælder, når vi snakker hviletidsbestemmelser, det gælder med hensyn til ligeberettigelse, og der burde også gælde et minimum af regler om ansættelsestryghed.

Der er relativt bløde grænser mellem, hvad et flertal i Folketinget anser for lovgivningsstof, og hvad man anser som arbejdsmarkedsstof. Danmark har overordentlig ringe bestemmelser, og på internationalt plan fungerer vi som skruibrækkere. Skal en multinational koncern vælge, hvilket datterselskab der skal lukkes, er der

ingen tvivl om, at man vælger det danske, for det er nemlig langt det billigste. Det, vi lægger op til med dette beslutningsforslag, er et minimum af bestemmelser, der sikrer, at et fyringsforløb skal følge visse procedurer, hvad enten det gælder individuel eller kollektiv fyring, og skal være sagligt begrundet, samt at det i tvivlstilfælde kan blive retsligt behandlet med opsættende virkning.

Vi fremsætter forslaget nu efter en lang og forgæves venten på, at arbejdsministeren som lovet selv ville fremsætte et forslag, og til trods for de bemærkninger, der er kommet fra regeringspartierne, er jeg sådan set heller ikke i tvivl om, at der i den kommende samling vil komme et forslag, som ord til andet vil ligne vores forslag. Men så er det jo regeringen, der fremsætter det, og så er det ikke så problematisk.

At Venstre og De Konservative ikke kan støtte forslaget er jo ikke så overraskende. Men med den energi, de udviser i afvisningen, og som bliver lagt for dagen her, skulle man jo tro, at Enhedslisten havde sat klassekampen på dagsordenen. Det er at gøre en alt for stor ære af et lille beslutningsforslag, der i store træk handler om, at fyringer skal være saglige, og at man skal følge en proces, der sikrer, at den enkelte lønmodtager eller lønmodtagergruppe har mulighed for at disponere fremtiden i tilfælde af fyringer. Mere vidtgående er det sådan set ikke. Resten må naturligvis varetages af vores hæderkronede aftalesystem.

Hele højresiden i salen taler begejstret om, hvordan de private virksomheder kan fungere i ulvetider. Arbejdskraften bliver behandlet efter brug og smid væk-princippet. Men når vi ser de problemer, der er blevet draget frem med hensyn til, hvordan virksomhederne skal kunne fungere, kan jeg altså ikke se andet, end at det, man er mest opsat på, er, at der kommer til at herske totalt anarki på arbejdsmarkedet. Når der f.eks. tales om varslinger i forbindelse med massefyringer, er det bl.a. for at give mulighed for omskoling og uddannelse m.m. Men sådan som det blev fremstillet af Fremskridtspartiet, var det hovedproblemet.

Resultatet er, at man ikke har regler af den art, for der er jo ingen i højre side af salen, der er villige til at betale. Det medfører nemlig øgede udgifter til arbejdsløshedsforsikring og lign., så jeg kan ikke se rettere, end at vi i dag har set en klar markering af forskellen mellem højre- og venstresiden i salen, og det har jo været spændende.